

Άγης και Μαίρη

Μαζεύει τα ψίχουλα από το τραπέζι. Με την παλάμη τα σέρνει στις άκρες. Από τον καρπό της κρέμεται μια αλυσίδα. *Μαίρη*, με σκαλιστά γράμματα κι από κάτω ένα κινητό τηλέφωνο. Ο Άγης την κοιτάζει. Όχι, δεν θέλει να τη βοηθήσει. Αποστρέφει το βλέμμα του. Γιατί ξέρει τι πρόκειται να συμβεί. Όλα τα ψίχουλα πέφτουν κάτω. Καθώς πέφτουν σχηματίζουν ένα σταρένιο ψιλοβρόχι. Μετά μια λίμνη, μπορεί και πεδιάδα, ίσως ένα λοφίσκο από μικρά τιποτένια σωματίδια του ψωμιού. Η Μαίρη στέκεται με τη μέση ελαφρά λυγισμένη. Ο Άγης καρφώνει το βλέμμα του στο πάτωμα. «άστα μάνε, θα τα πάρω με την σκούπα». Η Μαίρη σέρνει τις παντόφλες στο σαλόνι. Ο Άγης ακουμπά τους αγκώνες στο τραπέζι. Τα ψίχουλα τσιμπούν τα γυμνά του μπράτσα.

Η Μαίρη κάθεται στο φθαρμένο καναπέ. Περιμένει υπομονετικά με τα χέρια σταυρωμένα στην ποδιά της. Ο Άγης ψυχανεμίζεται το γιατί. Σηκώνεται από το τραπέζι κι ανοίγει την τηλεόραση. Μια άλλη ζωή τους αγκαλιάζει. Η Μαίρη βαριέται εύκολα. Ο Άγης κάθεται δίπλα της. Της έχει γράψει μια βιντεοκασέτα με διαφημίσεις του '80. Της αρέσουν οι διαφημίσεις. Την καθηλώνουν. Τα μάτια του κλείνουν. Τα χρήματα του ταμείου ανεργίας δεν του φτάνουν για δύο.

Ο Άγης κάνει μπάνιο στην Μαίρη. Της λούζει τα μαλλιά με τα πληγιασμένα του δάχτυλα. Τα τρώει από το άγχος. Της τρίβει το δέρμα με το σφουγγάρι. «σε πονάω;». Η Μαίρη δεν αντιδρά. Μόνο τα μάτια της έχουν μια λάμψη θολή. Της αρέσει το νερό, της θυμίζει κάτι οικείο, κάτι από το παρελθόν της. Ο Άγης σιχαινείται τα γηρατειά. Τα χέρια που λεκιάζουν με καφέ κηλίδες, το σώμα που μαζεύει σαν σούρα από ρούχο. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και της σκουπίζει την πλάτη. Η Μαίρη του χαμογελά, γιατί κάπως μέσα της ξέρει τη σειρά που έχουν τα πράγματα κι οφείλουν ν'ακολουθήσουν. «βόλτα, βόλτα;». Ο Άγης της γνέφει κατευναστικά.

Την βοηθά να μπει στ'αμάξι. Η Μαίρη το ξέρει καλά αυτό τ'αμάξι. Πώς οι ραφές έχουν σχιστεί, πού η λαμαρίνα έχει βουλιάξει, πώς η εξάτμιση βαριανασαίνει. Το ξέρει σαν μια γνώση που τη συνοδεύει από πάντα. Ο Άγης είναι δέσμιος του πάντα και των μικρών αλλαγών. Το πάντα είναι φτιαγμένο από μικρές αλλαγές. Οι μικρές αλλαγές σηματοδοτούν κάτι το μη αναστρέψιμο. Τον αναστατώνουν. Η μηχανή μουγκρίζει. Αλλάζει ταχύτητα. Τ'αμάξι του πατέρα του αντιστέκεται στη φθορά. Το μέταλλο είναι ανθεκτικό, ο άνθρωπος όχι. Οι ραφές του Άγη είναι σαν τις αντοχές. Σκίζονται, όπως τα δερμάτινα καθίσματα. Το αμάξι επιταχύνει.

Η Μαίρη αγαπά την εξοχή. Τα δέντρα που υψώνονται πάνω απ'αυτήν. Τα λουλούδια που προσαρμόζονται στις εποχές. Το πράσινο που ποτέ δεν έχει την ίδια ακριβώς απόχρωση. Στην Μαίρη αρέσουν η τηλεόραση και η εξοχή. Ο Άγης περπατά δίπλα της. Πάντα δυο βήματα μετρημένα πίσω της. Αν κάτι συμβεί, να προλάβει. Οι γέροι άνθρωποι πέφτουν, τα κόκκαλα είναι σαθρά όπως τα μπαγιάτικα τρίμματα. Η Μαίρη στηρίζεται στον κορμό ενός δέντρου. Ο Άγης την παρατηρεί. Δίπλα στο δέντρο μοιάζει κι αυτή υπερωιωνόβια. Θα μπορούσε να ζήσει για πάντα. να τον τυραννά. Φυσάει λίγο. Μπορεί και να βρέξει. Οι μεγάλοι άνθρωποι διστάζουν τις αλλαγές του καιρού. Ίσως γι'αυτό να μιλούν τόσο συχνά γι'αυτές. Η Μαίρη είναι ανήσυχη. Το βλέμμα της συναντά το δικό του. Ο Άγης την καθησυχάζει. «πάμε σπίτι». Η Μαίρη στηρίζεται πάνω του για λίγο. Μετά παίρνουν το δρόμο της επιστροφής. Μπροστά η Μαίρη. Πίσω της ο Άγης.

Πάντα δυο βήματα πίσω της.

Τώρα βρέχει με μανία. Πού και πού, ακούγεται το μπουμπουνητό μιας μακρινής απειλής. Η Μαίρη φοβάται τους κεραυνούς. Ο Άγης σπρώχνει το χάπι στο στόμα της Μαίρης· «θα περάσει». Της δίνει νερό να καταπιεί το χάπι. Η Μαίρη αρνείται. Ο φόβος τής ξεραίνει το στόμα, το χάπι δεν κατεβαίνει. Ο Άγης πιέζει το σαγόνι με τα δάχτυλα να κλείσει. Οι γέροι άνθρωποι κάποιες φορές ξεχνούν ν'αναπνεύσουν. Μπορεί κι από πείσμα. Ο Άγης δεν επιμένει. Τόσο μόνο αντέχει να μπορεί. Της χαϊδεύει τα μαλλιά. Οι δικές της αντοχές είναι ανεξάντλητες. Η Μαίρη καταπίνει το χάπι.

Κοιμάται στο δωμάτιό της με την πόρτα μισάνοιχτη· ποτέ κλειστή. Ο Άγης σκουπίζει τα ψίχουλα από το πάτωμα. Μετά πλένει τα πιάτα και συμμαζεύει το μικρό χαμό που μπορούν να κάνουν δυο άνθρωποι που ζουν με λίγα. Η Μαίρη συχνά βλέπει εφιάλτες. Ο Άγης το καταλαβαίνει. Όσο ξεχνάς, πασχίζεις να θυμάσαι. Κι οι εφιάλτες ξυπνούν τη μνήμη, γραπώνονται από το τίποτα να γίνουν κάτι πιο μεγάλο. Η Μαίρη ανασαίνει γρήγορα. Κακό σημάδι για τον ύπνο να βρίσκεται κανείς σε τόση εγρήγορση. Ο Άγης κάθεται στον καναπέ κι ανοίγει την τηλεόραση.

Κοντεύει τρεις. Τα βράδια οι μικρές ώρες στοιβάζονται πάνω του. Δεν έχει ύπνο. Είναι που προτιμά τα βράδια. Τότε που η Μαίρη κοιμάται κι έχει την εντύπωση πως είναι ακόμη πιο μόνος. Αλλάζει κανάλι. Η Μαίρη πετάγεται στον ύπνο της. Φωνάζει ένα όνομα· «Παντελή; Παντελή;». Όχι δεν είναι εκείνος. Τον λένε Άγη· «να πάρει». Γονατίζει δίπλα στη μάνα του· «εδώ είμαι». Η Μαίρη ανοίγει τα μάτια και τον κοιτάζει βαθιά· «Παντελή». Ο Άγης ξέρει πως δεν είναι και δεν θα γίνει ο Παντελής της. Έχει μόνο βάσανο την ατυχία να του μοιάζει. Βάζει το χέρι της μέσα στο δικό του. Η Μαίρη αποκοιμιέται. Ο Άγης κοιμάται στον καναπέ. Με το φως ανοιχτό. Το σβήνει λίγο πριν ξημερώσει. Πολλές φορές φοβάται ό,τι δεν θα ξημερώσει. Τότε αφήνει το φως ανοιχτό. Ο δικός του φόβος είναι μετρήσιμος. Στις νυχτερινές κιλοβατόρες της ΔΕΗ. Οι εφιάλτες που τον ζουν είναι σαν τα ποντίκια. Του ροκανίζουν το ταμείο ανεργίας μαζί με τα καλώδια του ηλεκτρικού. Αλλάζει πλευρό· μαζί και μέρα.

Δυσκολεύεται να σηκωθεί το πρωί. Δεν είναι πως δεν μπορεί. Είναι που δεν θέλει. Λίγο πριν βγει από το διαμέρισμα κοντοστέκεται στην πόρτα της· «θα φύγω και θα ξανάρθω». Η Μαίρη ανοίγει τα μάτια. Την αφουγκράζεται που παλεύει να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ο Άγης κατεβάζει την ασφάλεια της κουζίνας. Μετά κλειδώνει την πόρτα. Είναι κουραστικό να ψάχνει τη μάνα του στους δρόμους. Την προτιμά να τριγυρνά μέσα στους τέσσερις τοίχους. Η Μαίρη κλαίει. Το κλάμα της είναι γοερό. Όπως τα ρυάκια κυλούν πάνω στις κοφτερές πέτρες. Ο ήχος που κάνουν τα δάκρυα της Μαίρης τού θυμίζει τις γαργάρες που έκανε μικρός. Και τις πρησμένες του αμυγδαλές που δεν έβγαλε ποτέ. Πίστευε πως θ'ανθίσουν. Μετά μεγάλωσε.

Ο Άγης κοντοστέκεται στο προποτζίδικο της γειτονιάς. Δεν παίζει τυχερά παιχνίδια. Έχει μάθει με τα λίγα. Και τα λίγα είναι πιο πολλά από τη μοναδική σύμπτωση, πέντε ή έξι αριθμών. Ακόμη κι οι πιθανότητες κοστίζουν. Ο Άγης χάνεται στους δρόμους. Ότι δεν κάνει η μάνα του, το κάνει αυτός. Με τη διαφορά ό,τι όσο κι αν προσπαθεί να ξεχάσει, θυμάται. Επιστρέφει πάντα τ' απόγεμα. Λίγο πριν τις έξι. Είναι που την Μαίρη την καθησυχάζει η επανάληψη. Όταν πεθάνει, θα του λείψει· μάλλον.

Ο Άγης και η Μαίρη τρώνε πάντα μαζί ή σχεδόν πάντα μαζί στις έξι. Αν όχι στις

έξι, λίγο πριν ή μετά. Η Μαίρη ρωτάει· «τι ώρα θα φάμε;». Ο Άγης απαντάει· «στις έξι». Κι είναι ήδη έξι και τέταρτο. Η μνήμη είναι πιο δυνατή κι από τον χρόνο. Τρώνε μαζί. Τα ψίχουλα στοιβάζονται στο πλαστικό τραπέζομάντηλο. Στους στήμονες των λουλουδιών. Κάτω από το πιάτο της Μαίρης. Της αρέσει το ψωμί. Φτιάχνει λαγούμια μέσα στην φρατζόλα. Είναι η στιγμή που ο Άγης σωπαίνει. Τα νύχια της σκάβουν την ψίχα όπως η τσάπα σκαλίζει τη γη. Η Μαίρη τρώει λίγο· το υπόλοιπο φαγητό το σκορπίζει στο πάτωμα. Ο Άγης συμπονάει το ψωμί που χαραμίζεται για ένα αρχιτεκτονικό καπρίτσιο.

Ο Άγης καπνίζει στο μπαλκόνι. Η Μαίρη στέκεται στην κουζίνα. Τα χέρια της αγγίζουν το τζάμι. Ο Άγης ξέρει πως τον παραμονεύει. Το μπαλκόνι τού μοιάζει με φυλακή. Μπορεί και να είναι. Τα κάγκελα έχουν το ίδιο ύψος μ'αυτόν. Δεν είναι ιδιαίτερα ψηλός. Τα σίδερα τα έβαλε η Μαίρη όταν εκείνος έκλεισε τα πέντε. Φοβόταν που τον μάγευαν τα ύψη. Ο Άγης κοιτάζει κάτω. Πόσο ασήμαντος είναι ο κόσμος. Η Μαίρη χτυπάει το τζάμι με την παλάμη. Ο Άγης κολλάει το πρόσωπό του στο σιδερένιο πλέγμα. Όταν ήρθε ο καιρός δεν τα έβγαλε τα κάγκελα. Βαρέθηκε, ξέχασε, δεν είχε τα χρήματα. Για καλή του τύχη· του ήταν χρήσιμα. Η Μαίρη χτυπάει το τζάμι με τις δυο της παλάμες. Ο Άγης σβήνει το τσιγάρο. Η σειρά των πραγμάτων έχει ένα εσωτερικό ρολόι. Η μάνα του έχει καταπιεί τη σειρά των πραγμάτων. Ένα ξυπνητήρι που την διαπερνά και χτυπά όπως το ηλεκτρικό ρεύμα. Ακαριαία.

Ο Άγης κάνει πως διαβάζει. Η Μαίρη βλέπει τηλεόραση. Ο Άγης διαβάζει. Είναι πιο εύκολο να διαβάζεις από το να προσποιείσαι ό,τι το κάνεις. Η Μαίρη κατουριέται πάνω της. Δεν της συμβαίνει συχνά. Κάποιες φορές μόνο. Πού και πού. Ο Άγης ακουμπά το βιβλίο κάτω. Την περιεργάζεται. Τα λίγα άσπρα μαλλιά της. Το οστεώδες πρόσωπο. Το καχεκτικό κορμί. Η τηλεόραση παίζει. Μια άλλη ζωή τους αγκαλιάζει. Ο Άγης σκύβει να τη σηκώσει. Η Μαίρη αντιστέκεται· «όχι». Δεν είναι ακόμη ώρα για ύπνο. Ο Άγης βάζει δύναμη να την τραβήξει. Τον σοκάρει πόση αντίσταση έχει το λιπόσαρκο σώμα. Την σηκώνει στα χέρια του. Οι γροθιές της Μαίρης τον αγγίζουν στο στέρνο. Της τραβά τα μαλλιά. Η τηλεόραση παίζει.

Το μπάνιο στη γλώσσα της Μαίρης συνεπάγεται τη βόλτα. Είναι δυο λέξεις με χρονική συγγένεια. Μετά το μπάνιο έρχεται η βόλτα. Η συγγένεια τους είναι αδιαμφισβήτητη. Η Μαίρη ανασηκώνει το κεφάλι· «βόλτα;». Ο Άγης δεν έχει τη δύναμη. Πώς να της εξηγήσει πως αυτό το μπάνιο δεν συνεπάγεται εκείνη τη βόλτα. Αντί γ'αυτό κουνά το κεφάλι· «είναι αργά». Στο κεφάλι της Μαίρης, ο χρόνος δεν είναι κάτι που προσδιορίζει τα πράγματα. Ο χρόνος ζει μέσα από τα πράγματα, δεν τα ορίζει. Ο Άγης κουνά το κεφάλι· «αύριο». Η υπόσχεση του αύριο είναι πιο κοντά στο σήμερα. Η Μαίρη σουφρώνει τα χείλια, πιπιλά το αύριο.

Όταν η σειρά των πραγμάτων αλλάζει, υπάρχουν συνέπειες. Η Μαίρη απόψε κοιμάται στον καναπέ. Ο Άγης· στο παιδικό του δωμάτιο. Τον στενεύουν τα ρούχα. Μπορεί κι ο χώρος. Συνήθως αυτός κοιμάται στον καναπέ. Καμιά φορά με τα ρούχα που φορούσε όλη μέρα. Αλλάζει πλευρό, όπως η Μαίρη κανάλια. Η Μαίρη όμως κοιμάται. Την ακούει. Το σύρσιμο της αναπνοής που βιάζεται να φτάσει κάπου. Ο Άγης κοιμάται και δεν κοιμάται τώρα. Τον στοιχειώνουν οι σκιές, τα περιγράμματα που άφησαν οι παιδικές αφίσες στους τοίχους που δεν βάφτηκαν. Ο Άγης τα βάζει με το παιδί που υπήρξε. Τον άνδρα που δεν έγινε. Ο ύπνος είναι συνθήκη. Ένας συμβιβασμός με αυτά που έπραξε τη μέρα. Ο Άγης, μέρες, νύχτες, χρόνια τώρα, δεν έχει ύπνο. Γι'αυτά που δεν έπραξε, γ'αυτά που μπορεί και να πράξει.

Ο Άγης δεν κοιμάται. Έξω ξημερώνει, αργά, βασανιστικά. Δυο τουρλωτά οπίσθια διαγράφονται στο μυαλό του. Μέσα από ένα διάφανο παντελόνι. Βυθίζει το χέρι του στο εσωτερικό τού καβάλο. Δεν αργεί να τελειώσει. Σηκώνεται να πάει στο μπάνιο. Μια μικρή αδιόρατη στάμπα λεκιάζει το εσώρουχό του. Δεν τη βλέπει, τη νιώθει που υγραίνει το μέσα του. Πλένει τα χέρια του καλά, τρίβει με το σαπούνι τα αυλάκια που φτιάχνουν οι αρθρώσεις στα δάχτυλα. Ο Άγης βγάζει τα ρούχα του και βάζει πλυντήριο. Είναι γυμνός από τη μέση και κάτω. Στέκεται στη μέση του μπάνιου. Ο χρόνος ισοπεδώνει τις διαφορές. Ο χρόνος και το πρόγραμμα με τα λευκά ρούχα. Τα δικά του λευκά με της μάνας του στους 90 βαθμούς. Τυλίγει το σώμα του με μια πετσέτα. Ανάβει το θερμοσίφωνα και κάθετα στο καπάκι της τουαλέτας. Περιμένει το νερό να ζεσταθεί. Μετρά τα πλακάκια του μπάνιου. Ξανά. Μήπως κι όλα αυτά τα χρόνια έχει κάνει κάποιο λάθος.

Η Μαίρη απλώνει τα ρούχα. Πίσω της στέκεται ο Άγης. Σε κάθε της κίνηση, κάθε μικρή παρέκκλιση του συντονισμού των χεριών και του κορμού, ο Άγης είναι το αντίβαρο. Κρατά τις ισορροπίες. Η Μαίρη επιμένει ν'απλώνει τα ρούχα. Ο Άγης δεν μπορεί να καταλάβει γιατί. Ίσως είναι ο ήχος από το πλυντήριο που την τραβά. Το σιωπηλό μονότονο επαναλαμβανόμενο μοτίβο. Και η προσωρινή βαρύτητα των βρεγμένων ρούχων. Η Μαίρη κουράζεται εύκολα. Ο Άγης αναλαμβάνει να τελειώσει αυτό που εκείνος άρχισε. Οι ισορροπίες ανατρέπονται. Η Μαίρη κάθετα σε μια καρέκλα. Τα μάτια της ακολουθούν τις κινήσεις των χεριών του. Σηκώνεται όρθια. Αυτό που φοβάται πιο πολύ ο Άγης. Το πόσο γρήγορα θα σηκωθεί η Μαίρη. Τη βιάση στις παντόφλες που σέρνονται στο μάρμαρο. Αυτό που ορίζει το τέμπο της ημέρας.

Ο Άγης αγοράζει φρέσκο ψωμί. Το λευκό σε μια νύχτα είναι κιόλας μπαγιάτικο. Με τα δάχτυλά του αμφιταλαντεύεται πάνω από τις μαύρες φρατζόλες. Έχουν έρμα, έτσι πως δείχνουν στοιβαρές. Στην υπάλληλο ζητά λευκό ψωμί. Από συνήθεια κι από παραίτηση. Η Μαίρη δεν τρώει το μαύρο, γιατί δεν είναι πολυτελείας. Η μόνη πολυτέλεια που γνωρίζει ο Άγης είναι τα ψίχουλα που σκορπίζει η Μαίρη στο πάτωμα. Ψίχουλα της δικής τους πολυτελείας που μόνο ένα σπουργίτι θα εκτιμούσε. Η Μαίρη τον περιμένει πίσω από την πόρτα. Είναι πεσμένη κάτω. Του θυμίζει αναποδογυρισμένο ζωΰφιο που προσπαθεί να ορθοποδήσει. Δεν έχει σπάσει τίποτα. Ο Άγης τη σηκώνει. Η Μαίρη στηρίζεται πάνω του. Ο Άγης την υποβαστάζει στο πρώτο της βήμα. Διαφωνούν στην κατεύθυνση. Η Μαίρη αρπάζει το χερούλι της πόρτας. Ο Άγης την σέρνει στο σαλόνι. Η Μαίρη κλαίει. Το κλάμα της είναι γοερό. Όπως τα ρυάκια κυλούν πάνω στις κοφτερές πέτρες. Ο Άγης αφήνει το ψωμί στον πάγκο της κουζίνας. Το ψυγείο είναι ανοιχτό. Στο πάτωμα είναι τα λαχανικά με τα φρούτα, το χτεσινό φαγητό και το σπασμένο γάλα. Το μεσημεριανό τους τραπέζι είναι στρωμένο στο πάτωμα. Ο Άγης σουφρώνει τα χείλια. Το δικό του κλάμα είναι εσωτερικό. Όπως τα υπόγεια ποτάμια που τα μπάζωσε το τσιμέντο.

Η Μαίρη θέλει βόλτα. Στο κεφάλι της Μαίρης, ο χρόνος δεν είναι κάτι που προσδιορίζει τα πράγματα. Ο χρόνος ζει μέσα από τα πράγματα, και συχνά, όπως σήμερα, τα ορίζει. Ο δικός της χρόνος είναι απαίτηση, είναι το τώρα. Ο Άγης ντύνει την Μαίρη με την αγαπημένη της ρόμπα. Η σκούρα ρόμπα είναι δείγμα καλής θέλησης από την πλευρά του Άγη. Ένα βήμα συμφιλίωσης. Τα μάτια της Μαίρης έχουν μια λάμψη θολή. Η ευτυχία στα γηρατειά μοιάζει με καταρράκτη. Από την καλή της ρόμπα λείπει ένα στρογγυλό κουμπί. Η ευτυχία της είναι τόσο μεγάλη, που δεν χωράει το κουμπί.

Ο Άγης οδηγεί. Το παλιό κασετόφωνο είναι άχρηστο. Δεν υπάρχουν πια κασέτες.

Η Μαίρη έχει το παράθυρο μισάνοιχτο. Τα λευκά της μαλλιά θυμίζουν χιονισμένο ήλιο μέσα στο πρώιμο καλοκαίρι. Ο Άγης αλλάζει ταχύτητα. Η Μαίρη αγαπά την εξοχή. Τα δέντρα που υψώνονται πάνω απ'αυτήν. Τα λουλούδια που προσαρμόζονται στις εποχές. Το πράσινο που ποτέ δεν έχει την ίδια ακριβώς απόχρωση. Ο Άγης περπατά δίπλα της. Της βγάζει από τον καρπό την αλυσίδα με το όνομά της και το κινητό του. Τώρα περπατά δυο βήματα μπροστά της. Η Μαίρη στηρίζεται στον κορμό ενός δέντρου. Ο Άγης την κοιτάζει από μακριά. Δίπλα στο δέντρο μοιάζει κι αυτή υπεραιωνόβια. Θα μπορούσε να ζήσει για πάντα να τον τυραννά. Ο Άγης πισωπατά· «θα φύγω και θα ξανάρθω»· ο Άγης τρέχει. Κοιτάζει τα χέρια του που μικραίνουν. Είναι αμήχανες γροθιές. Μπουμπούκια που δεν πρόλαβαν ν'ανθίσουν. Τα δικά της έχουν τη γνώση και τους ρόζους των κορμών των δέντρων. Στέκεται ασάλευτη. Όπως τα κλαδιά που δεν λυγίζουν στον άνεμο.

Κάθεται στο φθαρμένο καναπέ. Σηκώνεται κι ανοίγει την τηλεόραση. Μια άλλη ζωή τον αγκαλιάζει. Μετρά τα κέρματα στις τσέπες του. Δεν του φτάνουν για τσιγάρα. Χώνει τα δάχτυλά του στις σχισμές του καναπέ· μια καρφίτσα τον τρυπάει. Δίπλα της ένα κουμπί. Ο πόνος που νιώθει είναι ένα ολοστρόγγυλο κουμπί.